

[Christophersen.]

lang periode med stærk økonomisk vækst, burde egentlig ikke begrunde, at vi pludselig begyndte at anlægge et helt nyt principielt syn på mulighederne for fuld beskæftigelse i et samfund som det danske.

Glensgård (FP):

Mine bemærkninger i anden runde skal blive forholdsvis korte. Jeg forventer ikke at kunne få nogen debat i gang med statsministeren, og under ingen omstændigheder forventer jeg, at det kan give noget positivt resultat. Det er en ny praksis, man lægger op; når man stiller statsministeren nogle spørgsmål, så bliver de ikke besvaret. Jeg kan forstå, at vi må til at gøre det skriftligt, når vi ikke kan få disse forhandlinger her. Det må vi jo finde os i.

Med hensyn til det dagsordensforslag, der er fremsat af venstresocialisterne, kan jeg anbefale, at man stemmer nej til dette dagsordensforslag. Det er jo i sig selv en mærkværdig ting, at man nu skal tvangsudskrive skatteyderpenge til forskellige frihedsbevægelser.

Hr. Anker Jørgensen var inde på, at aftalen mellem Spanien og USA angående disse baser vedkommer ikke os. Det er ikke, fordi jeg tror, jeg får noget svar fra statsministeren, men det, som statsministeren har fordomt så stærkt, vedkommer heller ikke os. Kunne statsministeren i den sag have taget det samme standpunkt, som han har taget til disse baseaftaler, var vi kommet et stykke længere. Det må vi ikke forvente med den statsminister, vi har siddende.

Som sagt, hvis ellers statsministeren kunne formås til at svare på et par spørgsmål, f. eks. angående a-kraft, som jeg havde i mit første indlæg, ville det være behageligt; ellers må vi jo stille skriftlige spørgsmål derom.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg har kun en enkelt bemærkning til statsministerens svartale, og den vedrører statsministerens udtalelser om ØD.

Statsministeren sagde, at LO var bange for, at ØD skulle blive puttet i en syltekrukke. Men jeg synes, det er kedeligt og trist, ikke mindst fordi jeg ønsker at fremme tanker om medejendomsret, at LO ikke kan begribe, at forslaget om ØD befinder sig i

syltekrukke. Så længe de er ganske ude af stand til at bevæge sig i LO, så længe de bliver ved at stå stejlt uforsonligt på den tanke, som de ved der hverken er flertal for i arbejderbevægelsen eller i befolkningen eller i denne sal, er ØD i en syltekrukke. Det er det, jeg er ked af at statsministeren åbenbart ikke har kunnet overbevise hr. Thomas Nielsen om.

Så vil jeg tilføje, at jeg havde en, skal vi sige lille humoristisk oplevelse, da statsministeren som svar på mine positive udtalelser om ØD sagde, at det var interessant at lægge mærke til, hvordan flere og flere ansvarlige politikere på det sidste er blevet positive over for tanken om medejendomsret. Denne udtalelse og det humoristiske i den giver mig selvfølgelig anledning til at minde om, at just i år er det 50 år siden, at det radikale venstre første gang fremsatte forslaget her i tinget — 50 år er vel ikke sådan lige på det allerseneste. Nej, er det tre år siden, socialdemokratiet begyndte at fatte, at der var et problem? Ikke ret meget længere siden i hvert fald — (*Afbrydelse*). Er det fire, all right, så siger vi fire.

Må jeg så sige noget om en sag, som jeg har bemærket at andre ordførere og følgelig også statsministeren har været inde på, og som jeg tror vi må betragte med megen alvor — vi kan kalde den Bækkelundsagen eller Nyborgsagen, hvad vi vil — for mig er det meget mere end nogle enkeltstående sager, der her er tale om. Det er jo et spørgsmål om to, jeg synes fremragende principper, der tørner sammen: ønsket om solidaritetsprincippet blandt lønmodtagere, som jeg også er tilhænger af og har fuld forståelse for, og respekten for det enkelte menneskes frihed til at afgøre, hvordan man vil forme sin tilværelse. Det er de to principper, der tørner sammen. Endelig er der en ting mere, som jeg synes både er ganske interessant og alvorlig: hvorfor vælger begge parter i disse såkaldte frihedssager med omhu en metode, der fører til en konflikt, der ikke alene involverer arbejdsretlige vurderinger, men minsandten også politimæssig bistand? Hvorfor gør man det? Hvorfor valgte Bogbinder- og Kartonnagearbejderforbundets afdeling i Viborg, eller hvem der nu stod bagved, med omhu en metode over for Bækkelund, som for det første arbejdsretligt var tvivlsom og dernæst direkte in-